

Sygn. akt : II K 154/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wyszaków, dnia 21 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Wyszakowie II Wydział Karny w s k ł a d z i e :

Przewodniczący – SWSG (del.) Katarzyna Koć - Michaluk

przy udziale protokolanta Natalii Tkaczyk i w obecności przedstawiciela Urzędu Kontroli Skarbowej w Białymstoku Ewy Nurek, po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 03 listopada 2014 roku, 16 grudnia 2014 roku, 23 lutego 2015 roku, 13 kwietnia 2015 roku, 27 maja 2015 roku, 01 czerwca 2015 roku i 07 września 2015 roku sprawy przeciwko:

P. B., synowi S. i G. z domu S., urodzonemu dnia (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

prowadząc działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług transportowych, spedycji, prac budowlanych w W., działając w warunkach czynu ciągłego, w okresie od 21.03.2008 r. do 11.02.2009 r. podał nieprawdę w deklaracjach VAT-7 za III-XI 2008 r. złożonych do Urzędu Skarbowego w W. w ten sposób, że posługiwał się nierzetelnymi fakturami zakupu oleju napędowego od firm (...) sp. z o.o. w W., Al. (...): nr 241/08 z dnia 21.03.2008 r., nr 294/08 z dnia 31.03.2008 r., nr 351/08 z dnia 22.04.2008 r., nr 382/08 z dnia 28.04.2008 r., nr 472/08 z dnia 26.05.2008 r., nr 522/08 z dnia 30.05.2008 r., nr 556/08 z dnia 10.06.2008 r., nr 633/08 z dnia 27.06.2008 r., nr 665/08 z dnia 09.07.2008 r., nr 761/08 z dnia 29.07.2008 r., nr 787/08 z dnia 12.08.2008 r., nr 854/08 z dnia 27.08.2008 r., nr 974/08 z dnia 29.09.2008 r., nr 988/08 z dnia 30.09.2008 r. i (...) sp. z o.o. w W. ul. (...) nr (...) z dnia 31.10.2008 r. i poprzez zaksięgowanie w/w faktur VAT w ewidencji księgowej zawyżył podatek naliczony wynikający z tych faktur o kwotę łączną 52.636,91 zł, podczas gdy wymienione faktury nie potwierdzają faktycznych czynności sprzedaży i dostawy pomiędzy podmiotami transakcji, gdyż firmy (...) i (...) faktycznie nie dysponowały towarem wskazanym w fakturach, a były jedynie „firmami – słupami” wystawiającymi puste faktury sprzedaży, co narusza przepisy art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity: Dz.U. Nr 177 z 2011 r., poz.1054 ze zm.) i czym uszczuplił podatek VAT za III-XI 2008 r. w kwocie łącznej 52.637 zł, przy czym kwota uszczuplonego podatku jest małej wartości,

tj. o czyn z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

orzeka

P. B. uznaje za winnego zarzuconego mu czynu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

i za to:

skazuje go

- na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks na karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych,
- na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Przewodniczący:

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W 2008 roku P. B. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą „(...)” z siedzibą w W. przy ulicy (...). Zasadniczym przedmiotem tejże działalności gospodarczej było świadczenie usług transportu krajowego i międzynarodowego, prace przy budowie dróg oraz sprzedaż węży do urządzeń hydraulicznych. W 2008 roku P. B. był płatnikiem podatku VAT i składał deklaracje VAT – 7 do Urzędu Skarbowego w W..

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej P. B. uzyskał następujące faktury VAT dotyczące zakupu oleju napędowego od (...) sp. z o.o. w W., Al. (...), tj. nr 241/08 z dnia 21.03.2008 roku, nr 294/08 z dnia 31.03.2008 roku, nr 351/08 z dnia 22.04.2008 roku, nr 382/08 z dnia 28.04.2008 roku, nr 472/08 z dnia 26.05.2008 roku, nr 522/08 z dnia 30.05.2008 roku, nr 556/08 z dnia 10.06.2008 roku, nr 633/08 z dnia 27.06.2008 roku, nr 665/08 z dnia 09.07.2008 roku, nr 761/08 z dnia 29.07.2008 roku, nr 787/08 z dnia 12.08.2008 roku, nr 854/08 z dnia 27.08.2008 roku, nr 974/08 z dnia 29.09.2008 roku, nr 988/08 z dnia 30.09.2008 roku oraz od (...) sp. z o.o. w W., ul. (...) o nr 00052/08 z dnia 31.10.2008 roku. P. B. posłużył się przedmiotowymi fakturami w okresie od dnia 21 marca 2008 roku do dnia 11 lutego 2009 roku w deklaracjach VAT-7 za miesiące od marca do września 2008 roku i za miesiąc listopad 2008 roku, które złożył do Urzędu Skarbowego w W.. Wymienione faktury stanowiły podstawę do obniżenia podatku należnego VAT o podatek naliczony w fakturach w łącznej kwocie 52.636,91 złotych. Istotnym jest, że (...) sp. z o.o. w W. i (...) sp. z o.o. w W. w rzeczywistości nie prowadziły działalności polegającej na obrocie paliwem, lecz zajmowały się wystawianiem pustych faktur sprzedaży, tj. w 2008 roku wskazane podmioty nie sprzedawały paliwa P. B.. Ustalono także, że w 2008 roku jedynym dostawcą paliwa dla Spółki (...) miała być (...) sp. z o.o., która de facto była podmiotem – słupem, nie zajmowała się obrotem paliwem, lecz wystawianiem pustych faktur VAT.

Ponadto ustalono, że w 2012 roku i 2013 roku Urząd Kontroli Skarbowej w B. przeprowadził kontrolę rzetelności i prawidłowości ustalania i wpłacania podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia do grudnia 2008 roku przez P. B.. W związku z tym w dniu 24 stycznia 2013 roku Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w B. wydał decyzję nr UKS2091/W1P4/42/21/12/44/025, w której stwierdzono m.in. zawyżenie przez P. B. wysokości podatku naliczonego w rejestrach zakupu oraz deklaracjach VAT – 7 za miesiące od marca do września 2008 roku i listopad 2008 roku o łączną kwotę 52.636,91 złotych. Przedmiotową decyzję doręczono P. B. w dniu 01 lutego 2013 roku, przy czym nie złożył on odwołania od tejże decyzji. P. B. dotychczas nie uregulował ww. zaległego zobowiązania w podatku od towarów i usług za miesiące marzec – wrzesień i listopad 2008 roku, a wynikającego z powyższej decyzji, wskutek czego wszczęto postępowanie egzekucyjne.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny został ustalony w oparciu o zeznania M. S. (k.274-276, 381v.-382v.), częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego P. B. (k.280-281, 373v.-374v. i 484v.) oraz na podstawie ujawnionych w toku rozprawy głównej i zaliczonych w poczet materiału dowodowego dokumentów w postaci decyzji za 2008 rok (k.1-16), protokołu kontroli z załącznikami (k.17-236, 286-358), informacji z Urzędu Skarbowego w W. (k.240-243), informacji z Urzędu Skarbowego w W. i deklaracji VAT (k.248-259), informacji o stanie zaległości (k.269-270) i dokumentacji dotyczącej D. W. (k.385-429, 472-479).

Składając wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego, oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.280-281). Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie pamiętał on, czy miał stałych dostawców paliwa. Oskarżony eksponował, że często zmieniał dostawców paliwa ze względu na cenę. Oskarżony wskazał, że miał podpisaną umowę z E., od którego to podmiotu użytkował zbiornik na paliwo. Oskarżony nie potrafił wymienić dostawców oleju napędowego w 2008 roku, ale potwierdził, iż dostawcami były Spółki (...) i (...). Oskarżony nie pamiętał, czy zawarł umowy pisemne z ww. Spółkami na dostawę paliwa oraz z kim kontaktował się w sprawie sprzedaży oleju napędowego, uzgadniając warunki dostaw. Oskarżony wskazał, że zamawiał paliwo, kontaktując się telefonicznie z właścicielami tych Spółek, przy czym nie potrafił określić ich personaliów.

Oskarżony zapewnił, że paliwo nabywane od Spółek (...) i (...) było przywożone przez kierowców, którzy okazywali dokumenty potwierdzające funkcjonowanie tych Spółek. Jednocześnie oskarżony nadmienił, że sprawdzał w sieci internet prowadzenie działalności gospodarczej przez Spółki (...)i (...). Oskarżony nie potrafił sobie przypomnieć, jakimi samochodami dostarczano paliwo. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że rozliczenia finansowe z wymienionymi kontrahentami następowały w formie gotówkowej ze względu na atrakcyjną cenę towaru, tj. pieniądze wypłacano kierowcy - dostawcy paliwa, który przekazywał stosowną fakturę VAT i dowód wpłaty. Oskarżony nie pamiętam, czy kierowcy dostarczający paliwo zmieniali się, czy byli stali kierowcy. Oskarżony nie pamiętał, jak długo trwała współpraca ze Spółkami (...) i (...). Oskarżony wskazał, że prawdopodobną przyczyną zakończenia tejże współpracy było podjęcie współpracy z innymi kontrahentami. Oskarżony podniósł, że w 2008 roku posiadał pięć wywrotek specjalistycznych, jedna koparkę oraz bliżej nieokreśloną ilość środków służących do transportu międzynarodowego. Oskarżony zadeklarował, że dysponował wówczas własnymi zbiornikami na paliwo, do których było tankowane przez dostawców paliwo. Oskarżony wyjaśnił również, że część paliwa była tankowana bezpośrednio do banków pojazdów, przy czym „To nie była stała praktyka w działalności” (k.281).

W toku przewodu sądowego w dniu 03 listopada 2014 roku oskarżony nie przyznał się do sprawstwa zarzucanego mu czynu i złożył wyczerpujące wyjaśnienia, nadto potwierdził wyjaśnienia złożone w trakcie postępowania przygotowawczego (k.373v.-374v.). Oskarżony dodatkowo podniósł, że Spółka (...) nie była podmiotem – słupem, ponieważ nabywała paliwo m.in. od firmy (...). Ponadto oskarżony wskazał, że analogiczne problemy związane z nabywaniem paliwa od Spółki (...) miał D. W., który odwołał się od Naczelnego Sądu Administracyjnego od niekorzystnej decyzji skarbowej i „wygrał sprawę” (k.373v.).

Na rozprawie w dniu 07 września 2015 roku oskarżony złożył wyjaśnienia dotyczące jego sytuacji materialnej (k.484v.).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny jest bezsporny pomimo nieprzyznania się przez oskarżonego do sprawstwa zarzucanego mu czynu, albowiem dowody o zasadniczym znaczeniu dla sprawy, na podstawie których został on ustalony, tj. zeznania świadka M. S. i ujawnione w protokole rozprawy głównej dokumenty, są spójne i korespondują ze sobą, dając obraz rzeczywistego przebiegu zdarzenia w zakresie, w którym było ono przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego negującego posłużenie się fikcyjnymi fakturami VAT i zaniżenie należnego podatku VAT w okresie od marca do listopada 2008 roku, należy uznać je za rozbieżne z pozostałym materiałem dowodowym, a zwłaszcza z zeznaniami M. S. i wyszczególnionymi uprzednio dokumentami. Wbrew zapewnieniom oskarżonego zarówno z zeznań M. S. i dowodów w postaci wyszczególnionych uprzednio dokumentów jednoznacznie wynika, że kontrahenci oskarżonego – Spółki (...)i (...)w rzeczywistości nie prowadziły działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwem, lecz zajmowały się wystawianiem pustych faktur VAT, będąc tzw. słupami. Mianowicie w 2008 roku Spółka (...) nie posiadała własnych środków transportu i innych urządzeń służących do obrotu paliwem płynnym poza naczepą cysterną, która nie mogła przemieszczać się bez podłączenia do niej ciągnika siodłowego. Wymieniona Spółka nie zawierała umów leasingu i najmu środków transportu, nie zatrudniała żadnych pracowników. Ponadto jedynym dostawcą paliwa dla tejże Spółki był w 2008 roku (...) sp. z o.o. w W., przy czym rozliczenia pomiędzy ww. Spółkami następowały w formie gotówkowej. W związku z tym istotnym jest, że jedynym wspólnikiem w Spółce (...) oraz Prezesem Zarządu był M. K., który wyłącznie formalnie firmował jej działalność własnym nazwiskiem, nie posiadał wiedzy o rzeczywistej działalności oraz udostępniał własny dowód osobisty A. G. i D. P.. Wymienieni dwaj mężczyźni de facto dysponowali pieniędzmi, dokumentacją i pieczętkami tejże Spółki. Ponadto M. K. w okresie od lipca do grudnia 2008 roku przebywał w Areszcie Śledczym W. – B.. Jak wynika z wyszczególnionych uprzednio dokumentów, a zwłaszcza decyzji za 2008 rok (k.1-16), Spółka (...) nigdy nie dysponowała paliwem, zajmując się wyłącznie wystawianiem pustych faktur VAT. Skoro zatem Spółka (...) nie zajmowała się de facto obrotem paliwem i jednocześnie miała być w 2008 roku jedynym dostawcą oleju napędowego dla Spółki (...), to nie sposób uznać, że Spółka (...) realnie prowadziła działalność gospodarczą polegającą na

dystrybucji paliwa. W rezultacie trzeba przyjąć, że w 2008 roku Spółka (...) była podmiotem – słupem zajmującym się wyłącznie wystawianiem pustych faktur VAT, wskutek czego nie mogła dostarczać paliwa m.in. dla oskarżonego. Z wyszczególnionych dokumentów wynika również, że w 2008 roku została założona przez G. K. (...) sp. z o.o. w W.. Następnie w dniu 09 października 2008 roku G. K. sprzedał wszystkie udziały w tejże Spółce (...). Istotnym jest, że do dnia 09 października 2008 roku przedmiotowa Spółka nie prowadziła działalności gospodarczej, tj. nie wykonywała obrotu paliwem. Po dniu 09 października 2008 roku ww. Spółka również nie zajmowała się obrotem paliwem, a jej wspólnik jedynie formalnie firmował jej działalność własnym nazwiskiem. W konsekwencji w oparciu o wyszczególnione wcześniej dokumenty należy uznać, że (...) sp. z o.o. w W. była podmiotem – słupem zajmującym się wyłącznie wystawianiem pustych faktur VAT, wskutek czego nie mogła dostarczać paliwa m.in. dla oskarżonego.

Nawiązując zaś do uznanych za wiarygodne i miarodajne zeznań M. S. – będących całkowicie odmiennymi od wyjaśnień oskarżonego – należy zauważyć, że wskazał on dodatkowe przesłanki dowodzące, iż oskarżony uczestniczył w fikcyjnych transakcjach obrotu paliwem. Mianowicie świadek podniósł, że „O świadomości strony o nieprawidłowościach wskazuje zaniżona cena oleju napędowego, gotówkowa forma płatności, tankowanie oleju napędowego bezpośrednio do baków samochodów, brak pisemnej umowy z dostawcą, brak świadectw jakości dostarczonego oleju napędowego, brak dokumentów WZ, brak okazania koncesji na obrót paliwami ciekłymi, brak wiedzy o majątku i siedzibie dostawców” (k.275 i 276). Jednocześnie świadek nadmienił, że z pozostałymi dostawcami oskarżony regulował płatności przelewem. Świadek stwierdził, że „Jeśli chodzi o płatności gotówkowe na rzecz (...) i (...), to oskarżony wręczał pieniądze osobom, co do których nie miał pewności, że pracują na rzecz tych spółek lub je reprezentują” (k.382). Ponadto z zeznań świadka wynika, że w 2008 roku dostawca paliwa (...) z W. miał podpisaną z oskarżonym umowę oraz wydierżawiał oskarżonemu zbiornik na paliwo, do którego tankowano paliwo, po czym zbiornik plombowano. Świadek zeznał, że w 2008 roku zakupy paliwa od takich dostawców jak m.in. (...) sp. z o.o. i Magnat były dokumentowane fakturami VAT wskazującymi miejsca tankowania, ilość paliwa, numery rejestracyjne pojazdów tankowanych, co nie miało miejsca w przypadku rzekomego nabycia przez oskarżonego paliwa od Spółek (...) i (...). Świadek zaakcentował, że „W trakcie postępowania kontrolnego ustalono, że firmy (...) i (...) były zarejestrowane, ale nie prowadziły działalności gospodarczej” (k.382v.).

W kontekście powyższego znamionnym jest także, że oskarżony zaakceptował bardzo niekorzystną dla niego decyzję Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B. o nr UKS2091/W1P4/42/21/12/44/025, w której stwierdzono zawyżenie przez niego wysokości podatku naliczonego w rejestrach zakupu oraz deklaracjach VAT – 7 za miesiące od marca do września 2008 roku i listopadzie 2008 roku o łączną kwotę 52.636,91 złotych, przy czym uzasadniono tę decyzję tym, że w rzeczywistości nie miały miejsca transakcje zakupu paliwa od Spółek (...) i (...) w 2008 roku. Wymaga podkreślenia, że oskarżony nie złożył odwołania od tejże decyzji.

Nawiązując zaś do wyjaśnień oskarżonego, z których wynika, że D. W. prowadzący działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług transportowych wykazał realne dokonywanie zakupu paliwa od Spółek (...) i (...) w 2008 roku, to znajdują one oparcie w zeznaniach D. W. (k.444v.-445), przy czym nie korelują z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 15 kwietnia 2014 roku o sygn. III SA/Wa 2919/13 (k.414-429) oraz decyzją i wynikiem kontroli (k.472-479). Wprawdzie z sentencji ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. wynika, że uchylono zaskarżoną przez D. W. decyzję Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B. z dnia 25 września 2013 roku w przedmiocie określenia w podatku od towarów i usług kwoty zwrotu różnicy podatku za miesiące od stycznia do czerwca, sierpień, wrzesień, listopad, grudzień 2008 roku oraz kwoty nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następny okres za lipiec i październik 2008 roku, to jednak w uzasadnieniu wyeksponowano, że przedmiotowe rozstrzygnięcie było skutkiem uchybień formalnych zaistniałych w toku postępowania kontrolnego, w tym zaniechania przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka. Istotnym jest, że z uzasadnienia ww. wyroku wynika, że podzielono ustalenia faktyczne organu kontroli skarbowej co do fikcyjności występowania w obrocie paliwem Spółek (...)i (...). Ponadto wprawdzie decyzją Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B. z dnia 30 kwietnia 2015 roku umorzono postępowanie kontrolne wobec D. W. w zakresie rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania i wpłacania podatku od towarów i usług za miesiące od stycznia do listopada 2008 roku, to jednak rozstrzygnięto w ten sposób ze względu na upływ

terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (k.473-474). Konkludując, nie sposób uznać, że zeznania D. W. i dokumenty dotyczące przeprowadzonego u niego postępowania kontrolnego za 2008 rok, zdezawuowały zeznania M. S. i wyszczególnione uprzednio dokumenty, tj. dowody rozbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego, wskazujące, że w 2008 roku Spółki (...) i (...) de facto nie zajmowały się obrotem paliwem, będąc podmiotami – słupami wystawiającymi fikcyjne faktury VAT.

Reasumując, w ocenie Sądu wskazane powyższej rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonego względem pozostałego materiału dowodowego świadczą wyłącznie o podjęciu przez oskarżonego nieudolnej próby eksponowania okoliczności łagodzących oraz dezawuuujących jego sprawstwo w zakresie zarzucanego mu przestępstwa skarbowego. Wyjaśnienia oskarżonego negujące dopuszczenie się przez niego zarzucanego przestępstwa skarbowego należy uznać za odosobnione i stanowiące przykład przyjęcia całkowicie dowolnej hipotezy, nie mogącej się ostać w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym. Analiza tych wyjaśnień skłania do postrzegania ich jako alternatywnej wersji zdarzenia względem wersji ustalonej przez Sąd, niespójnej z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym i mającej na celu jedynie zdyskredytowanie tegoż materiału dowodowego. W konsekwencji Sąd potraktował przedmiotowe wyjaśnienia oskarżonego jako wyraz przyjętej przez niego linii obrony, opierającej się na konsekwentnej negacji zarzutu w celu przeprowadzenia ekskulpacji. Konkludując, ustalając przebieg zajścia, Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach M. S. oraz ujawnionych dokumentach.

Nawiązując do zeznań M. S. zatrudnionego jako inspektor kontroli skarbowej w Urzędzie Kontroli Skarbowej w B. i przeprowadzającego postępowanie kontrolne względem oskarżonego w 2012 roku zakończone wydaniem decyzji z dnia 24 stycznia 2013 roku, to zostały one ocenione podczas omawiania wyjaśnień oskarżonego.

Analogicznie uprzednio oceniono zeznania D. W. – przedsiębiorcy.

Ponadto Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania Ł. B., przy czym ograniczył ich wartość dowodową, gdyż świadek nie posiadał wiedzy na temat zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania (k.266-267, 380v.-381). Wymieniony świadek złożył zeznania na okoliczność zatrudnienia u oskarżonego na stanowisku głównego księgowego w 2008 roku, zakresu obowiązków oraz miejsca świadczenia pracy – w miejscu zamieszkania świadka. Z zeznań świadka wynika, że zajmował się prowadzeniem ewidencji zakupu i sprzedaży dla celów podatku VAT, sporządzał deklaracje VAT – 7, przy czym nie był upoważniony do ich podpisywania, ponieważ podpisy składał oskarżony. Świadek eksponował, że wykonywał pracę w miejscu własnego zamieszkania, nie miał kontaktu z kontrahentami oskarżonego i bazował wyłącznie na przedstawionych mu dokumentach. Świadek nie posiadał wiedzy na temat dostawców oleju napędowego współpracujących z oskarżonym, w tym nie potrafił wypowiedzieć się na temat Spółki (...) i Spółki (...), nie znał kierowców przywożących nabywane paliwo oraz nie dysponował wiadomościami na temat pojazdów dostawców paliwa i osób dostarczających faktury VAT dokumentujące zakup paliwa. Świadek zapewnił, że oskarżony nigdy nie polecał mu sprawdzenia kontrahenta w organie podatkowym. Świadek nie wiedział, czy oskarżony dysponował dokumentami potwierdzającymi prowadzenie działalności gospodarczej przez kontrahentów oraz nie posiadał informacji, kto decydował o formie płatności za nabywane paliwo. W związku z tym nadmienił, że „Na pewno informowałem właściciela firmy o obowiązujących limitach rozliczeń gotówkowych z jednym kontrahentem. Moje monity były jednak ignorowane” (k.267) i „Księgowość u oskarżonego to była drugorzędna sprawa” (k.381).

Odnosząc się do źródeł dowodowych w postaci dokumentów, Sąd w całości uznał je za wiarygodne, albowiem zostały one sporządzone w sposób prawidłowy, jasny i rzetelny, przez uprawnione do tego organy, w przewidzianej procesowo formie, a żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności.

Zważywszy na powyższe, Sąd uznał, że P. B. prowadząc działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług transportowych, spedycji, prac budowlanych w W., działając w warunkach czynu ciągłego, w okresie od 21.03.2008 r. do 11.02.2009 r. podał nieprawdę w deklaracjach VAT-7 za III-XI 2008 r. złożonych do Urzędu Skarbowego w W. w ten sposób, że posługiwał się nierzetelnymi fakturami zakupu oleju napędowego od firm (...) sp. z o.o. w W., Al. (...): nr 241/08 z dnia 21.03.2008 r., nr 294/08 z dnia 31.03.2008 r., nr 351/08 z dnia 22.04.2008 r., nr 382/08 z dnia 28.04.2008 r., nr 472/08 z dnia 26.05.2008 r., nr 522/08 z dnia 30.05.2008 r., nr 556/08 z dnia 10.06.2008

r., nr 633/08 z dnia 27.06.2008 r., nr 665/08 z dnia 09.07.2008 r., nr 761/08 z dnia 29.07.2008 r., nr 787/08 z dnia 12.08.2008 r., nr 854/08 z dnia 27.08.2008 r., nr 974/08 z dnia 29.09.2008 r., nr 988/08 z dnia 30.09.2008 r. i (...) sp. z o.o. w W. ul. (...): nr 00052/08 z dnia 31.10.2008 r. i poprzez zaksięgowanie w/w faktur VAT w ewidencji księgowej zawyżył podatek naliczony wynikający z tych faktur o kwotę łączną 52.636,91 zł, podczas gdy wymienione faktury nie potwierdzają faktycznych czynności sprzedaży i dostawy pomiędzy podmiotami transakcji, gdyż firmy (...) i (...) faktycznie nie dysponowały towarem wskazanym w fakturach, a były jedynie „firmami – słupami” wystawiającymi puste faktury sprzedaży, co narusza przepisy art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (tekst jednolity: Dz.U. Nr 177 z 2011 r., poz.1054 ze zm.) i czym uszczuplił podatek VAT za III-XI 2008 r. w kwocie łącznej 52.637 złotych, przy czym kwota uszczuplonego podatku jest mniej wartości, wskutek czego oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks. Sąd przypisał oskarżonemu wymienione przestępstwo skarbowe w brzmieniu zaproponowanym w akcie oskarżenia. W ocenie Sądu bezspornym jest, że oskarżony posługując się fikcyjnymi fakturami VAT, które nie potwierdzały rzeczywistych transakcji sprzedaży oleju napędowego, podał nieprawdę w złożonych deklaracjach VAT – 7 i nie miał podstawy do obniżenia podatku należnego o łączną kwotę 52.637 złotych.

Ponadto wymaga zaakcentowania, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające bezprawność oraz winę, a zatem oskarżonemu można zasadnie przypisać sprawstwo w odniesieniu do dokonanego przez niego przestępstwa skarbowego. Zdaniem Sądu bezspornym jest, iż oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim. Niewątpliwym pozostaje, że oskarżony posługując się fakturami VAT, które nie dokumentowały rzeczywistych transakcji, oraz uwidaczniając je w deklaracjach VAT-7 za III-XI 2008 roku złożonych do Urzędu Skarbowego w W., działał w zamiarze podania nieprawdy oraz uszczuplenia podatku VAT. W związku z tym należało przyjąć, że oskarżony wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa skarbowego określonego w art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks.

W rezultacie powyższego Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisany czyn karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 60 złotych każda, ponieważ uznał, że dolegliwość tej właśnie kary nie przekracza stopnia jego winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Orzekając wskazaną karę, Sąd miał na uwadze okoliczność łagodzącą, tj. uprzednią niekaralność sądową oskarżonego postrzeżaną przez pryzmat jego wieku w dacie czynu - 39 lat (a czego nie uwzględniała karta karna uwidaczniająca skazanie za czyn z art. 178a § 1 kk pomimo jego uprzedniego zatarcia w dacie wyrokowania w niniejszej sprawie). Sąd miał na uwadze również okoliczność obciążającą w postaci okoliczności zdarzenia, tj. kilkukrotne posłużenie się nierzetelnymi fakturami VAT. Sąd zważył nadto, że oskarżony jest rozwiedziony, pozostaje w konkubinacie, posiada troje małoletnich dzieci i prowadzi działalność gospodarczą, która warunkuje uzyskiwanie skromnego dochodu. W przekonaniu Sądu wymierzona kara grzywny pozostaje możliwa do wykonania przez oskarżonego, zważywszy na uzyskiwane przez niego regularne skromne dochody, znaczne możliwości zarobkowe oceniane przez pryzmat bogatego doświadczenia zawodowego w branży transportowej oraz jego trudną sytuację materialną spowodowaną posiadaniem zadłużenia w wysokości około 1.000.000 złotych. Wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości oscylującej w granicy dolnego zagrożenia przewidzianego przez ustawę (tj. 80 stawek dziennych) pozwoli oskarżonemu zrozumieć naganność własnego postępowania i będzie stanowił adekwatną reakcję na przypisane mu przestępstwo skarbowe. Jednocześnie ustalenie wysokości jednej stawki grzywny na kwotę 60 złotych, tj. oscylującą w granicy minimalnej przewidzianej przez ustawę, umożliwi oskarżonemu rzeczywiste wykonanie tej kary. W ocenie Sądu orzeczenie wskazanej uprzednio kary grzywny jest wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności względów prewencji indywidualnej. Ponadto przedmiotowy wymiar kary powinien zaspokoić społeczne poczucie sprawiedliwości.

Zwalniając na podstawie art. 624 § 1 pkp w zw. z art. 113 § 1 kks oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, Sąd miał na uwadze trudną sytuację materialną oskarżonego, tj. przede wszystkim posiadane zadłużenie w wysokości około 1.000.000 złotych, uzyskiwane miesięczne dochody w kwocie około 1.000 złotych i konieczność partycypowania w utrzymaniu trojga małoletnich dzieci. Reasumując, w ocenie Sądu zasądzenie od oskarżonego należności publicznoprawnej w postaci kosztów sądowych w pełnym wymiarze stanowiłoby nadmierne i całkowicie niecelowe obciążenie jego budżetu.

Przewodniczący:

Wyszków, dnia 06 listopada 2015 roku